

is de woedende, miltzuchtige en opgehitste hoop opnieuw uitgeborsten. Men heeft reeds aan het huis van den advocaat Van der Pauw en dat van den schilder Muller de glazen ingesmeten en thans is men bezig bij den kastelein in de herberg *de Pot*. Het miltzuchtig rot wordt hoe langer hoe grooter en geen vigilantie noch van wacht, noch van justitie, weerhouden hetzelve. De brave burgerij wordt woedend; men wil er met het staal in de vuist tegen in..." Het verdere was, ten gevolge van des schrijvers toenemende zenuwachtigheid, door titteltjes onderbroken. ... „Onder het sluiten dezès hoor ik bij mijne medeburgeren de glazen rammelen... Wat weerhoudt mijne woede?... Is dat die nieuwe vrijheid der zoogenaamde patriotten? ... Is dat de verbeterde regeering van hen?... Mijn Utrecht, wat heeft men van u gemaakt?... Een moordkuil!"

De Utrechtsche brief was nog akeliger....

en eer getrouw te zijn, ziet zich in oogenblikkelijk gevaar. En hij herinnerde zich eene advertentie, ten vorigen dage in de courant gelezen, waarin een kostschoolhouder te Grave, „eene zeer gezonde en gemakkelijke plaats, *daar geen oneenigheid heerscht*,” zijne inrichting aanbeval. Daar geen oneenigheid heerscht! Heerlijke woorden, die een liefhebber van het vaderland er toe brengen zouden zich terug te trekken in het verwijderde Grave, ver van alle volksmisleiders mitsgaders hunne listige aanporringen!

Mientje en hare moeder hadden onderwijl de toiletquaesties afgehandeld en laatstgenoemde was thans bezig aan hare dochter uit te leggen hoe zij gaarne, om de ledige vakken op het ouderwetsche buffet aan te vullen, in het bezit van nog eenige mooie porceleinen schotels zou geraken; ze durfde er vader geen geld voor vragen; de goede man was nooit erg scheutig geweest en de tijdsomstandigheden hadden hem niet handelbaarder gemaakt.

Het is verschrikkelijk, meende de dokter. Het is nu reeds zes jaren dat deze republiek, evenals een schip door bulderende stormen in eene woedende zee, door binnenslandsche beroeringen geslingerd wordt, waardoor zij genoegzaam aan den oever van haar verderf gebracht is en waarin zij eindelijk zal moeten neerstorten, indien de scheuring nog langer ongeheeld blijft en de rust en eendracht niet spoedig weder hersteld worden. De tijd is reeds verschenen dat Utrechts brave inwoneren de slachtoffers van eene uitzinnige en aangehitste menigte geworden zijn. De geest van oproer zweeft er door alle straten en hij die bekend staat aan deugd